

Регулярне оцінювання діяльності суддів відповідно до визначених законом процедур та об'єктивних критеріїв. Запровадження зайняття вакантної посади судді в будь-якому суді, у тому числі в порядку переведення, тільки на конкурсній основі. Запровадження механізму впливу на кар'єру судді рішень Європейського суду з прав людини, якими встановлено порушення Європейської конвенції з прав людини у зв'язку з рішеннями цього судді. Забезпечення участі громадськості у процедурі добору кандидатів на посаду судді.

По-друге: з метою вирішення першочергових кадрових питань буде удосконалено діяльність Вищої ради юстиції та Вищої кваліфікаційної комісії суддів України шляхом забезпечення формування зазначених органів з числа авторитетних фахівців у галузі права, які мають бездоганну репутацію, на підставі прозорого відбору. Більшість у складі таких органів мають займати судді або судді у відставці, призначені за участю суддів. Законом буде встановлено порядок скликання з'їздів суддів, адвокатів, представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ. Наступним завданням, буде зменшення кількості рівнів суддівського самоврядування, усунення дублювання повноважень органів суддівського самоврядування.

А також, чітке законодавче визначення підстав, процедури притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, розширення переліку дисциплінарних стягнень. Уніфікація порядку дисциплінарного провадження щодо судді базовим законом. Розширення переліку підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, посилення етичної складової. Удосконалення процедури оскарження суддею рішення про притягнення його до дисциплінарної відповідальності.

Останнім, але не по важливості, є удосконалення процесуального законодавства шляхом запровадження механізму, за якого суд не зможе повернути особі звернення через неналежність до підсудності. Удосконалення процедури оскарження судових рішень, Верховний Суд отримає ефективні повноваження для формування послідовної судової практики. Максимальна уніфікація процесуальних норм різних видів судочинства.

Запровадження дієвих механізмів забезпечення реалізації принципів: юридичної (правової) визначеності (зокрема, обмеження застосування інституту перегляду рішення за нововиявленими обставинами, направлення справи на новий розгляд); гласності і відкритості судового процесу; змагальності (роль судді як арбітра, а не слідчого); рівності.

Підводячи підсумки всього, необхідно зазначити що, при добросовісному впровадженні цих змін у наше законодавство, ми нарешті отримаємо справедливу та неупереджену судову владу в Україні. Яку буде поважати і цінувати кожен громадянин.

Гармонізація законодавства України з законодавством Європейського союзу у сфері інтелектуальної власності

Дяченко А.А., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Чурніта Г.В.*

Право інтелектуальної власності Європейського Союзу (далі - ЄС) є цікавим в різних аспектах: як новий інститут, що інтенсивно розвивається та втілює кращий досвід держав - членів ЄС у сфері охорони інтелектуальної власності, а також успішні ініціативи з введення регіональних систем захисту прав; як право, що має суттєве значення при співробітництві установ та

організацій України та держав - членів ЄС з проведення наукових досліджень, передачі технологій, а також знання якого необхідно для захисту українських винаходів, інших об'єктів права інтелектуальної власності в Європі; як орієнтир, відповідно до якого має бути адаптовано законодавство України згідно з Угодою про партнерство та співробітництво між європейськими співтовариствами та їх державами-членами та Україною, а також Законом України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства ЄС».

Гармонізація законодавства України з законодавством ЄС є однією з найважливіших умов поглиблення співпраці нашої держави з міжнародними організаціями Європи та їхніми країнами-членами. Зміни в українському законодавстві в сфері інтелектуальної власності зумовлюються прагненням України увійти до європейського економічного простору, розширити торгівельні відносини з іншими країнами. Так, у 1994 р. Верховна Рада України ратифікувала Угоду про партнерство і співробітництво між Україною та ЄС, і цим кроком задала напрямок розвитку України в цілому і реформування українського законодавства зокрема. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і ЄС та їх державами-членами набула чинності у 1998 році та передбачала, що Україна продовжить наближувати українське законодавство до законодавства ЄС, в тому числі і у сфері захисту прав інтелектуальної власності та забезпечувати рівень захисту, аналогічний до існуючого в Співтоваристві, включаючи ефективні засоби дотримання цих прав.

Для забезпечення захисту права інтелектуальної власності 5 квітня 2001 року було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо посилення відповідальності за порушення прав на об'єкти права інтелектуальної власності», яким передбачено посилення кримінальних та адміністративних санкцій за незаконне використання об'єктів інтелектуальної власності. Відповідно зміні та доповнення у сфері захисту прав інтелектуальної власності було внесено до низки законодавчих актів України. Зокрема, Кримінальним кодексом України (далі - КК України) від 5 квітня 2001 року визначено кримінальну відповідальність за порушення прав на інтелектуальну власність, що відповідає вимогам TRIPS (the Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights - Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності 1994 року). У лютому 2006 року до КК України було внесено зміни, згідно з якими значно посилилася відповідальність за злочини, що порушують права на інтелектуальну власність. Так, до ст. 177 КК України «Порушення прав на винахід, корисну модель, промисловий зразок, топографію інтегральної мікросхеми, сорт рослин, раціоналізаторську пропозицію» внесено зміни згідно із Законом України «Про внесення змін до КК України щодо захисту прав інтелектуальної власності» від 9 вересня 2006 року.

Було змінено й деякі положення Кодексу України про адміністративні правопорушення, який доповнили ст. 51² «Порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності» (згідно із Законом України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення адміністративної відповідальності у вигляді штрафу» від 7 лютого 1997 року) та ст. 156³ «Порушення встановлених законодавством вимог щодо заборони реклами та спонсорства тютюнових виробів» (відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заборони реклами, спонсорства та стимулювання продажу тютюнових виробів» від 22 вересня 2011 року). Господарський процесуальний кодекс України було

доповнено розділом V-! «Запобіжні заходи», в якому визначено перелік запобіжних заходів у правовідносинах, пов'язаних із захистом прав на об'єкти інтелектуальної власності.

Окрім того, 13 березня 2012 року прийнято Митний кодекс України, статті якого (ст.ст. 397- 403) містять положення про захист інтелектуальної власності під час переміщення товарів через митний кордон України.

Проте досі в Україні не розв'язано проблему досягнення належного рівня захисту прав інтелектуальної власності, що й у ЄС, зокрема ефективних засобів забезпечення дотримання таких прав. Однією з причин цього незадовільного становища є те, що положення багатьох актів законодавчої та виконавчої влади, прийнятих для імплементації зобов'язань України з охорони права на інтелектуальну власність, не відповідають нормам багатосторонніх міжнародних конвенцій у цій сфері.

Окрім того, часто положення національних нормативно-правових актів, які регулюють окрему підгалузь права інтелектуальної власності, суперечать одне одному. Зокрема, це стосується документів, які повинні бути приведені у відповідність до Міжнародної конвенції з охорони нових сортів рослин (Женева, 1961 рік; переглянуто 1991 року).

Але усунення суперечностей між нормами національного права та міжнародними конвенціями з охорони інтелектуальної власності є лише першим кроком на шляху до виконання положень міжнародних угод. Набагато важче й важливіше завдання - створення цілісного правового механізму, здатного забезпечити ефективний захист права на інтелектуальну власність на національному рівні. В Україні такий механізм усе ще перебуває на стадії становлення, що закладає підґрунтя для конфліктів у відносинах між нашою державою та ЄС, потребує продовження роботи з гармонізації законодавства.

Ще однією серйозною проблемою об'єктивного характеру, на яку наражається Україна в процесі гармонізації національного законодавства з правом європейських інтеграційних організацій, є необхідність урахувати подальший розвиток законодавства ЄС у галузі інтелектуальної власності. Щоб забезпечити належний рівень захисту права інтелектуальної власності, наша держава має брати до уваги і нові міжнародні конвенції, і акти ЄС, які регулюють відносини у цій сфері в межах внутрішнього ринку (що визначено в додатках до Угоди про асоціацію).

Україна має розробити власні підходи до розв'язання проблеми гармонізації законодавства з законодавством ЄС, адже реалізація цього механізму надає можливості для дії норм права Євросоюзу в рамках вітчизняного правопорядку.

Спадкові правовідносини за цивільним законодавством України та провідних країн ЄС: порівняльно-правовий та практичний аналіз

Жуковська А.А., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Петровський А.В.

Підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (ЄС) дала старт новому, більш потужному, етапові співпраці між країнами ЄС та Україною. Вона визначає якісно новий формат відносин між Україною та ЄС на принципах «політичної асоціації та економічної інтеграції» і слугує стратегічним орієнтиром системних соціально-економічних реформ в Україні. Одним із кроків зближення є приведення актів законодавства України до